

"סוד החשמל"

ד"ר מתוך סדרת הספרים עולמות 3d אי"ה בקרוה

גליון פרשת שמות ה' אלפים תשע"ב תהא שנת ע"ב בגימטריא חסד. [מותר לצלם לזיכוי הרבים]

ידיעה וביחירה

הבריאה להביא כל דבר לתכליתו. ומרמז ברמב"ם (פירוש המשניות ברכות ט, ה) עת לעשות לה' הפרו תורתך, יאמר פי כשיבא העת להפריע מהם להנקים, יזדמנו סבות לבני אדם להפריע התורה, כדי שיבא עליהם העונש במשפט, וזה הענין ארך ורחוק עמק עמק מי ימצאנו, כי נצא ממנו לענין הדין הנגזר מהקדוש ברוך הוא על כל אדם.

וכאן נשאלת השאלה אם הכל ממנו יתברך, מדוע גזרה חכמתו שיהיו כל כך הרבה חטאים ועונשים וכו'. על זה באים דברי הרמב"ם שאין בנו כח לידיע ולהשיג דבר זה, דרך הקב"ה יודע מה התקון האמיתי לכל נברא להגיע לשלמות השכר שלו, אם זה בדרך של התגברות על היצר או בדרך של חטא ועונש. אבל בסופו של דבר כלם יבאו על תקונם ושלמותם, כמו שכתוב (ש"ב יד, יד) **"לבילתי ידח ממנו נדח"**. אלא שלכל אחד יש את המסלול שלו, אחד מתגבר על היצר הרע ועובר מסלול קל, והשני שחוטא עובר מסלול קשה, "לע. וכן כתוב (משלי כא, א) **"לב מלך ביד ה' על כל אשר יחפץ יטוו"**. ומצינו במשנה (שבת קיא.) **כל ישראל בני מלכים**. וכן טעות בגימטריא הכתוב (משלי כ כד) **"מהויה מצעדי גבר"**. ובגימטריא **מן השמים**.

מצינו בגמרא (סוטה לה:): **מה סיד אין לו תקנה אלא שרפה** אף אותם הפותים אין להם תקנה אלא שרפה. רואים שהגיהנם הוא תקנת הפותים, ומבאר לדברינו דלכל אחד יש את המסלול של התקון שלו, והמסלול של הפותים חזב לעבר דרך הגיהנם.

וכן מובא ברמ"ע מפאנו (מאה קשיטה' ס) **הידיעה והביחירה שתיהן מתאימות וסתירה אין בהם, ונדע כי ידיעה וביחירה בגימטריא שדוך, כי הם דוקא חתן וכלה משדכים תמיד יחד שכל אחד משלים לחברו. כי מה שאין הקדוש ברוך הוא יודע לא היה ולא הנה לא יהיה ולא יבא. מפלל שמציאות ביחירתנו שתהיה קימת בל תמוט תלוי בידיעתו אותה דוקא. והמתנישב בעיון הדק האמתי הזה יבין וישמח.** וכן מובא בספר 'ים החכמה' מהגר"מ מורגנשטערן שליט"א (תש"ע

מובא ברמב"ם (הלכות תשובה ה, ה) **שמה תאמר והלא הקדוש ברוך הוא יודע כל מה שיהיה וקדם שיהיה ידע שזה יהיה צדיק או רשע וכו', ומה שיכת ביחירה אצל אדם],** אלא הוא יתעלה שמו ודעתו אחד ואין דעתו של אדם יכולה להשיג דבר זה על בוריו וכו', וכינון שפן הוא, אין בנו כח לידיע היאך ידע הקדוש ברוך הוא כל הברואים והמעשים, אבל נדע בלא ספק שמעשה האדם ביד האדם. ובראב"ד שם מישב אין ידיעתו גזרה, אבל היא בידיעת האצטגנינים שיודעים מכת אחר מה יהיו דרכיו של זה וכו' וזו הידיעה אינה גזרה. לולא דמיסתפינא נראה לי שבקושיא זו דודאי הקב"ה עושה ויעשה את כל המעשים כלם ואין עוד מלבדו, ומה שנתן ביחירה לאדם הוא שהקב"ה עושה את מעשיו בעולם דרך בני אדם בדרך של ביחירה. ונבאר דבר זה דרך החטאים של אברהם אבינו ומשה רבנו. דמצינו בזהר (לך לך פא:) שבגלל שאברהם אבינו ירד למצרים בלי רשות מהקב"ה לאחר שהקב"ה אמר לו להיות בארץ כנען, וענשו בניו להיות בגלות מצרים ולהשתעבד שם. וכן חטאו של משה במי מריבה גרם שמשנה רבנו לא נכנס לארץ ישראל. ודברים אלו בודאי היו חלק מתכנית הבריאה של הקב"ה. דכלל ישראל היו חייבים לירד למצרים להוציא את הניצוצות משם, דזה היה ההכשר לקבלת התורה, כדבארנו במאמר 'מרגלים אתם'. וכן רצונו של הקב"ה היה שמשנה לא יכנס לארץ ישראל דכניסה זו הייתה מביאה את הגאולה השלמה קדם זמנה, כדבארנו במאמר 'כניסת משה לארץ ישראל'. וכינון שרצונו של הקב"ה היה שבני ישראל ירדו למצרים ושמשנה לא יכנס לארץ ישראל, ודברים אלו הם בבחינת עונש, ואין עונש בלי חטא, גזרה חכמתו של הקב"ה שיהיו חטאים שיגרמו דבר זה. ואף על פי שהחטאים נעשו בדרך של ביחירה הרי זה רק דרך הבצוע, אבל בשרש הדברים אין עוד מלבדו, והוא עשה ועושה ויעשה לכל המעשים. ואין הפננה חס ושלום שאין ביחירה לאדם דודאי ישנה מציאות של ביחירה, כמו שכתוב (דברים ל, יט) **"ובחרת בחיים"**, אלא שהקב"ה יודע מה תהיה הביחירה כפי שאומר הראב"ד. וידיעה זו היא חלק מתכנית

ע' תתנג) לְדַעַת הָרַמְ"ע מִפְּאֵנוּ עֵמֶק סוּד הַבְּחִירָה הוּא עֲלִית
הָאָדָם לַשְׂרָשׁ הָעֲלִיוֹן מֵאֵד שֶׁל הַרְצוֹן הָרֵאשׁוֹן שֶׁל הַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא. וְכֵן שִׁמְעֵתִי בִשְׁם הָאֲדַמְ"ר מִסְטְרָאֲפִקוּב שְׁלִיט"א
שְׁבִיאר מְדוּעַ צְדִיקִים מִבְּקָשִׁים לְבָרֵךְ שֶׁהִכַל נִהְיָה בְּדַבְּרוֹ קוֹדֵם
פְּטִירָתָם, וְכֵן עוֹשִׂים תִּיקוֹן לְנִשְׁמָה בִּשְׁתִּיית לַחַיִּים וּבְרַכַּת שֶׁהִכַל.
כִּיּוֹן שִׁמְלֵךְ הָעוֹלָם שֶׁהִכַל נִהְיָה ר"ת נִשְׁמ"ה. וּמְכוּוֹנִים שְׁאִין עוֹד
מִלְבְּדוֹ וְהִכַל נִהְיָה בְּדַבְּרוֹ, וּבִזְוָה מִקְבָּלִים אֶת הַדִּין בְּאִהְבָה וּמִמֵּתִקִּים
אוֹתוֹ.

מְצִינּוּ בְּזֶהָר (לך לך פב.) שֶׁה' לֹא אָמַר לְאַבְרָהָם לְרַדֵּת לְמִצְרַיִם
מִשׁוּם שֶׁה' רָצָה לְנַסּוֹתוֹ בְּנִסְיוֹן שֶׁל לְקִיחַת שְׂרָה לְבֵית
פְּרָעִה, וְאִם ה' הָיָה אוֹמֵר לוֹ לְרַדֵּת לְמִצְרַיִם, הָיָה פֶּתַחֲוֹן פֶּה לְבִנְיָ
הָעוֹלָם אֵיךְ ה' אוֹמֵר לוֹ לְרַדֵּת וּמְנַסֶּה אוֹתוֹ בְּנִסְיוֹן כָּל כֵּן קֶשֶׁה. וְגַם
כָּאֵן רוֹאִים שֶׁה' רָצָה שְׁאַבְרָהָם יַעֲמֵד בְּנִסְיוֹן, לְכֵן ה' גָּרַם שֶׁכִּבְיָכוֹל
יִרְדַּ אַבְרָהָם לְמִצְרַיִם מִעֲצָמוֹ בְּבַחֲרִיתוֹ, בְּגִלְלַת הַרְעֵב, וְאֵף עַל פִּי שְׂזָה
הָיָה חֲטָא פְּדֻלְעִיל, רָצָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּחֲטָא זֶה כְּדִי לְרוֹמְמוֹ
בְּזָה.

וְכֵן מְצִינּוּ בְּרַש"י (ע"ז ד:) לֹא עָשׂוּ יִשְׂרָאֵל אֶת הָעֵגֶל, כְּלוֹמַר
גְּבוּרִים וְשְׁלִיטִים בְּיַצְרָם הָיוּ וְלֹא הָיָה רְאוּי לְהִתְגַּבֵּר
יַצְרָם עֲלֵיהֶן, אֲלֵא גְזֵרַת מֶלֶךְ הַיְיָה לְשִׁלוּט בָּם כְּדִי לִיתֵן
פֶּתַחֲוֹן פֶּה לְבַעֲלֵי תְּשׁוּבָה וְכו', רוֹאִים שְׁגַם חֲטָא הָעֵגֶל שְׁעֲלִיו
סוּבָלִים כָּלל יִשְׂרָאֵל צְרוֹת בְּכָל הַדּוֹרוֹת הָיָה גְזֵרַת מֶלֶךְ. וְכֵן מְצִינּוּ
בְּזֶהָר (תשא קצ): שֶׁלְאַחַר חֲטָא הָעֵגֶל ה' אָמַר לְמֹשֶׁה (שמות לב, י) "לֵךְ
רַד כִּי שַׁחַת עַמְּךָ", וְכִיּוֹן שֶׁה' רָאָה שֶׁמֹּשֶׁה אֵינּוּ מִבְּקֶשׁ עֲלֵיהֶם
רַחֲמִים, הוּא אָמַר לוֹ, (שם י) "וְעַתָּה הִנֵּיחָה לִי וַיִּחַר אִפִּי בָהֶם
וְאָכַלְס", וְלִשׁוֹן הַזֶּהָר שֵׁם, אֲנָקִיד לִיָּה וּבְטָשׁ בִּיָּה, [רַמְזוֹ לוֹ וְהַכָּה
בו שְׁיִתְעוֹרֵר לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים עַל יִשְׂרָאֵל – מְתוּק מִדְּבַשׁ], וְאָמַר
"וְעַתָּה הִנֵּיחָה לִי", מִיָּד אֲרָגִישׁ מִשֶּׁה. רוֹאִים שֶׁהַקַּב"ה, אוֹמֵר
"וְאָכַלְס", חֵס וְשְׁלוֹם כָּלָה לְכָל עַם יִשְׂרָאֵל, וּבְאִתּוֹ מִשְׁפָּט הוּא
מְרַמַּז לְמֹשֶׁה "וְעַתָּה הִנֵּיחָה לִי", שְׁיִבְקֶשׁ עֲלֵיהֶם רַחֲמִים לְהַצִּילָם,
דָּאֵם הַקַּב"ה אֵינּוּ רוֹצֵה לְהַעֲנִישׁ, הוּא דוֹאֵג לְרַמְזוֹ לְמֹשֶׁה מַה לַעֲשׂוֹת
כְּדִי לְבַטֵּל אֶת הָעֵנֶשׁ.

וְכֵן עַל מְכִירַת יוֹסֵף שֶׁבְּגִלְלוֹ הִשְׁתַּעֲבָדוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם וְנִהְרָגוּ
עֲשָׂרָה הַרוּגֵי מַלְכוּת, מְצִינּוּ בְּמִדְרַשׁ (ב"ר פד, יח) רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן
בֵּיתוֹס בְּשֵׁם ר' יְהוּדָה בֶּר סִימוֹן כְּתִיב "לֵמָּה תִתְעַנְּנוּ ה'
מִדְרַכְיָד" כְּשֶׁרְצִיתָ נִתְתָּ בְּלִבָּם לְאַהֲבָה וּכְשֶׁרְצִיתָ נִתְתָּ בְּלִבָּם
לְשִׂנְאָה. וְכֵן מִשְׁמַע מִהַפְּתוּב (בראשית נ, כ) "וְאִתָּם חֲשַׁבְתָּם עֲלֵי
רַעַה אֱלֹהִים חֲשַׁבָה לְטִבָּה".

וְזֶה לְשׁוֹן הַמִּדְרַשׁ (תנחומא וישב ד) "וְיוֹסֵף הוֹרֵד מִצְרַיְמָה" זֶה
שְׁאָמַר הַכְּתוּב "לְכּוּ חֲזוּ מִפְּעֻלוֹת אֱלֹהִים נוֹרָא עֲלִילָה
עַל בְּנֵי אָדָם", אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן קַרְחָה אֵף הַנוֹרָאוֹת
שְׁאִתָּה מְבִיא עֲלֵינוּ בְּעֲלִילָה אֶת מְבִיאָן, בֵּא וּרְאָה כְּשֶׁבְרָא
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם מִיּוֹם הָרֵאשׁוֹן בְּרָא מְלֶאֶךְ
הַמְּנוֹת, מִיָּזֵן אָמַר רַבִּי בְּרַכְיָה מִשׁוּם שְׁנֵאָמַר "וְחֹשֶׁךְ עַל פְּנֵי
תְהוֹם" זֶה מְלֶאֶךְ הַמְּנוֹת הַמְּחֹשֶׁיךְ פְּנִיָהֶם שֶׁל בְּרִיּוֹת, וְאָדָם
נִבְרָא בְּשִׁשִּׁי וְעֲלִילָה נִתְּלָה בוֹ שֶׁהוּא הִבִּיא אֶת הַמִּיתָה
לְעוֹלָם שְׁנֵאָמַר "כִּי בְּיוֹם אֶכְלֶךְ מִמְּנוֹ מוֹת תָּמוּת". מִשְׁל לְמָה
הַדְּבָר דּוֹמָה לְמִי שְׁמִבְקֶשׁ לְגַרְשׁ אֶת אֲשֵׁתוֹ, כְּשֶׁבְקֶשׁ לִילֵךְ
לְבֵיתוֹ כְּתִב גֵּט, נִכְנַס לְבֵיתוֹ וְהִגִּט בְּיָדוֹ, מִבְּקֶשׁ עֲלִילָה לְתַנּוּ
לָהּ, אָמַר לָהּ מִזְגִּי לִי אֶת הַכּוֹס שְׁאֲשַׁתָּה, מְזַגָּה לוֹ בֵּינוֹן שְׁנֵטֵל
הַכּוֹס מִיָּדָה אָמַר לָהּ הֲרִי זֶה גֵּטְךָ, אָמְרָה לוֹ מַה פִּשְׁעִי אָמַר
לָהּ צְאִי מִבֵּיתִי שְׁמִזְגָתָ לִי כּוֹס פִּשְׁוֹר, אָמְרָה לוֹ כְּבָר הֵייתָ
יּוֹדֵעַ שְׁאֵנִי עֲתִידָה לְמִזְג לְךָ כּוֹס פִּשְׁוֹר שְׁכַתְּבָתָּ הִגִּט וְהִבְאִיתָ
בְּיָדְךָ, אֵף כֵּן אָמַר אָדָם לְפְנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רְבוּנוֹ שֶׁל
עוֹלָם עַד שֶׁלֹּא בְּרָאתָ עוֹלָמְךָ קוֹדֵם שְׁנֵי אֲלָפִים שָׁנָה הֵייתָ
תּוֹרָה אֶצְלֶךְ אֱמוּנָה, וּכְתִיב בָּהּ "זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם כִּי יָמוּת
בְּאֵהָל", אֲלוּלִי שֶׁהִתְקַנַּת מוֹת לְבְרִיּוֹת הֵייתָ כּוֹתֵב בָּהּ כֵּן,
אֲלֵא בְּאֵת לְתוֹלוֹת בִּי אֶת הָעֲלִילָה, הָיוּ "נוֹרָא עֲלִילָה עַל בְּנֵי
אָדָם". וְכֵן אִתָּה מוֹצֵא שְׁאָמַר לוֹ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמֹשֶׁה
"אִם יִרְאָה אִישׁ בְּאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה הַדּוֹר הַרַע הַזֶּה אֶת הָאֲרָץ
הַטּוֹבָה וְגו'", אִישׁ זֶה מֹשֶׁה דְּכָתִיב "וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עֲנוֹ". וְכִיּוֹן
שְׁאָמַר לָהֶם "שְׁמַעוּ נָא הַמְּרִים", אָמַר לוֹ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
"לְכּוּ לֹא תִבְיֵאוּ אֶת הַקְּהָל הַזֶּה" הָיוּ נוֹרָא עֲלִילָה. וְכֵן הוּא
אוֹמֵר בְּיוֹסֵף "וַיִּרְאוּ אָחִיו כִּי אֵתוֹ אָהַב אָבִיהֶם" עַל יָדֵי לְשׁוֹן
שֶׁל אֲרָגְמָן שְׁעָשָׂה לוֹ כְּתַנַּת פְּסִים נִכְתָּב עֲלָיו ד' אוֹנָאוֹת,
פְּסִים פ' פּוֹטִיפֵר ס' סוֹחֲרִים י' יִשְׁמַעְאֵלִים מ' מְדִינָיִם,
בְּשִׁבִיל כְּתַנַּת פְּסִים גָּרַם לְכָל הַשְּׁבֻטִים לִירֵד לְמִצְרַיִם, וְאָמַר
רַבִּי יוֹדֵן הָיָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִבְּקֶשׁ לְקַיֵּם גְּזֵרַת "יִדַע
תִּדְעִי" וְהִבִּיא עֲלִילָה לְכָל דְּבָרִים אֱלוֹהִים, כְּדִי שְׁיֵאָהֵב יַעֲקֹב אֶת
יוֹסֵף, וַיִּשְׁנָאוּהוּ אָחִיו, וַיִּמְכְּרוּ אוֹתוֹ לְיִשְׁמַעְאֵלִים, וַיּוֹרִידוּהוּ
לְמִצְרַיִם, וַיִּשְׁמַע יַעֲקֹב שְׁיּוֹסֵף חַי בְּמִצְרַיִם, וַיִּרְדַּע עִם
הַשְּׁבֻטִים וַיִּשְׁתַּעֲבָדוּ שָׁם, לְכֵן נֵאָמַר "וְיוֹסֵף הוֹרֵד מִצְרַיְמָה",
הָיוּ נוֹרָא עֲלִילָה. רוֹאִים שְׁגַם חֲטָא אָדָם הָרֵאשׁוֹן, וְגַם חֲטָא מִי
מְרִיבָה, וְגַם מְכִירַת יוֹסֵף, הָיוּ מִתְּכַנְנִים עַל יָדֵי בּוֹרָא הָעוֹלָם. (ע'
במאמר מהמגיד מקו'זניץ שהודפס בסוף ספר 'באר הגולה' למהר"ל).

וְכֵן מְצִינּוֹ בַמִּדְרָשׁ (ילקוט וישב קמה) **"וַיִּרְאֶה יְהוּדָה וַיַּחֲשֹׁבֶהָ לְזוּנָה"** וְכוּ', אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן בְּקֶשׁ לַעֲבֹד זֶמְמָן לֹא הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְלֹאֵךְ שֶׁהוּא מְמַנֶּה עַל הַתְּאֵנוּת, אָמַר לֹא לְהִיכֵן אֶתְּהָ הוֹלֵךְ יְהוּדָה מֵהִיכֵן מְלָכִים עוֹמְדִים מֵהִיכֵן גּוֹאֲלִים עוֹמְדִים, **"וַיֵּט אֵלֶיהָ אֶל הַדְּנָךְ"** בְּעַל כְּרַחוּ שְׂלֵא בְּטוֹבָתוֹ.

וְכֵן מוּבָא בְּעִיּוֹן יַעֲקֹב (חולין ז:). אֵין אָדָם נוֹקֵף אֶצְבָּעוֹ מִלְמַטָּה אֵלָּא אִם כֵּן מְכַרְזִין עָלָיו מִלְמַעְלָה, הֵינּוּ לְמַטָּה מִמֶּשׁ אֶצְבָּעוֹת רַגְלָיו וְכוּ', שֶׁאֶצְבָּעוֹת הַרְגָלִים מוֹרָה עַל מַחְנוֹת טְמֵאוֹת, וּמְלָאֲכִי מַעְלָה שְׂאִין לָהֶם יֵצֵר הָרַע אֵין לָהֶם אֶצְבָּעוֹת רַגְלִים. רוֹאִים שְׂאִין אָדָם נוֹקֵף אֶצְבָּעוֹ, מְרַמֵּז עַל הַיֵּצֵר הָרַע שֶׁנִּרְמַז בְּאֶצְבָּעוֹת הַרְגָלִים, דָּגָם כְּשֶׁאָדָם נוֹפֵל בְּיַד הַיֵּצֵר הָרַע מְכַרְזִין עָלָיו מִלְמַעְלָה קוֹדֵם שֶׁנִּפֵּל.

מְצִינּוֹ בַּגְּמָרָא (ב"ב קטז:). אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן מִשׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, כָּל שְׂאִינוֹ מְנִיחַ בֶּן לִירֵשׁוֹ, הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְלֵא עָלָיו עֲבָרָה, שְׁנֵאָמַר, **"וְהֵעֲבַרְתֶּם אֶת נַחְלָתוֹ לְבֵתוֹ"**. וְכַתִּיב **"יוֹם עֲבָרָה הַיּוֹם הַהוּא"**. וּמִבְּאֵר הַרְשָׁב"ם שֶׁם מְלֵא עָלָיו עֲבָרָה בְּפִרוּשׁ רַבְּנֵי חֲנַנְאֵל כְּלוֹמַר שְׂשׂוּנָא אוֹתוֹ. רוֹאִים שְׂאָדָם שְׂלֵא זָכָה לְבָנִים, הַקַּב"ה כְּבָיְכוֹל שׂוּנָא אוֹתוֹ עַל עֲבָרוֹת אַחֲרוֹת שֶׁעָשָׂה, וּבְגַלְלָה זֶה הוּא מַעֲנִישׁ אוֹתוֹ שְׂלֵא יִהְיֶה לוֹ בָּנִים, וַיַּעֲנֵשׁ גַּם עַל זֶה. וְנִרְאֶה שֶׁיֵּשׁ כָּאֵן רַמֵּז בְּעַמֻּק שֶׁכָּל עֲבִירָה הִיא מִלְשׁוֹן עֲבָרָה וְכַעֲס שֶׁל הַקַּב"ה, דָּאָדָם שֶׁנִּכְשַׁל בְּעִבְרָה זֶה סִימָן שֶׁיֵּשׁ עָלָיו כַּעֲס מִלְמַעְלָה שְׁגוֹרָם לֹא לְהַכְשֵׁל בְּעִבְרָה זוֹ. וְזֶה הַסּוּד שֶׁל מַה שֶׁמְצִינּוֹ בַּמִּשְׁנָה (אבות ד, ב) **עֲבָרָה גוֹרְרַת עֲבָרָה**.

מוּבָא בַּסְּפָרִים (כמדומה לי בחתם סופר ש"ה' אָמַר לְמִשָּׁה (במדבר יג, ב) **"שִׁלַּח לְךָ אַנְשִׁים וַיִּתְּרוּ אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן"**, לְצַדִּיק עֲצֻמָּן, כְּמוֹ שֶׁה' אָמַר לְאַבְרָהָם **"לֵךְ לְךָ לְהִנָּאֵת וּלְטוֹבַתְךָ**, כֵּן **"שִׁלַּח לְךָ לְהִנָּאֵת וּלְטוֹבַתְךָ**. כֵּינֵן שֶׁה' יָדַע שֶׁמִּשָּׁה לֹא יָכוֹל לְהַכְסֵּס לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְאִם כָּלֵל יִשְׂרָאֵל יִכְנָסוּ מִיַּד לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מִשָּׁה יִצְטַח לְמוֹת, לְכֵן הוּא אָמַר לֹא **"שִׁלַּח לְךָ"**, שֶׁיִּהְיֶה חֲטָא הַמְרָגְלִים, וַיִּתְּעַכְּבוּ בַּמִּדְבָּר עוֹד ל"ח שָׁנָה, וּמִשָּׁה יִחְיֶה עוֹד ל"ח שָׁנָה. לְפִי זֶה נִרְאֶה לְיִשָּׁב אֶת קוֹשֵׁיַת הַמִּשְׁגִּיחַ ר' יַחֲזַקְאֵל לְוַיְנִשְׁטִיין זצ"ל, מִדּוּעַ פְּרָשִׁיּוֹת הַתּוֹרָה מְסַפְרוֹת אֶת הַהִסְטוֹרִיָּה שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל, בְּשִׁנְתִּים הַרְאֵשׁוֹנוֹת אַחַר שֶׁיִּצְאֻ מִמִּצְרַיִם, וּבְשִׁנְתִּים הָאַרְבָּעִים שֶׁנִּכְנָסוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְעַל כָּל שְׂאֵר הַל"ז שָׁנָה לֹא מְסַפֵּר כְּלוּם. וְהוּא מֵיִשָּׁב שֶׁהַתּוֹרָה אֵינָה סֵפֶר הַהִסְטוֹרִיָּה רַק מַה שֶׁנּוֹגֵעַ לְכָל הַדּוֹרוֹת. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ דְּכָל הַל"ז שָׁנָה אֵינָם עוֹלִים בְּשֵׁם זְמַן כָּלֵל מִבְּחִינַת הַהִסְטוֹרִיָּה שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל, דְּכָל הַזְּמַן הַזֶּה הִיְתָה הַתְּעַכְּבוֹת לְצַדִּיק חֲזִיוֹ שֶׁל מִשָּׁה רַבִּינוּ, וְדוּמָה לְשִׁבְעַת יָמִים שֶׁקוֹדֵם הַמַּבּוּל

שְׂאִינָם עוֹלִים בְּשֵׁם זְמַן, וְהֵיוּ הַתְּעַכְּבוֹת לְצַדִּיק כְּבוֹדוֹ שֶׁל מִתּוֹשֶׁלַח. וּמִבְּחִינַת עַם יִשְׂרָאֵל הֵם פְּעָלוֹ אֶת מַה שֶׁהֵיוּ צְרִיכִים לְפַעֵל בַּמִּדְבָּר בְּאוֹתָן ג' שָׁנִים שֶׁעָלִיהֶם הַתּוֹרָה מְסַפֶּרֶת.

מְצִינּוֹ בַּגְּמָרָא (עירובין כא:). **"תְּאֵנִים הַטּוֹבוֹת"** אֵלוֹ צְדִיקִים גְּמוּרִים. **"תְּאֵנִים רְעוֹת"** אֵלוֹ רְשָׁעִים גְּמוּרִים. וְשְׂמָא תֵּאמַר, אָבֵד סְבָרָם וּבִטְלֵ סְכוּיֵים, תְּלַמּוּד לּוֹמַר, **"הַדּוֹדָאִים נִתְּנוּ רִיחַ"** אֵלוֹ וְאֵלוֹ עֲתִידִים שֶׁיִּתְּנוּ רִיחַ. רוֹאִים שְׁגָם רְשָׁעִים גְּמוּרִים בְּסוּפּוֹ שֶׁל דְּבַר נִתְקַנְיָם. וְכֵן מוּבָא בְּיְרוּשָׁלַמִי (כלאים מב:). יִרְבָּעָם בֶּן נְבִט וְחִבְרִיו וְכוּ', כֵּינֵן שֶׁנִּשְׁרָפָה אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל נַעֲשֶׂה בְּהֵן מִדַּת הַדִּין. וּמִבְּאֵר הָאֲרִיז"ל (ליקוטי הש"ס' אבות) כָּל יִשְׂרָאֵל יֵשׁ לָהֶם חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא. הֵנָּה כְּבָר יְדַעַתְּ סוּד גְּלִגּוּלֵי הָאָדָם וְאֵינִי שֶׁהוּא מִתְגַּלְגֵּל מִדּוּמָם לְצוּמָח וְגו' עַד שֶׁסּוּף סוּף הוּא נִתְקַן. וְזֶה שֶׁכָּתַב הַתְּנָא כָּל יִשְׂרָאֵל יֵשׁ לָהֶם חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא, רַק שְׂזָה יִתְקַן עֲצָמוֹ בְּזְמַן מַעֲט וְזֶה בְּזְמַן מְרַבָּה, אֲבָל סוּפָם הוּא לְהַמְנוֹת עִם הַצְדִיקִים, וּמִשׁוּם טַעַם זֶה שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּבָיְכוֹל מְטַרִיחַ אֶת עֲצָמוֹ עִם רְשָׁעִים כְּאֵלוֹ לְתַקְנָם, בָּא בְּעַל הַמִּשְׁנָה לְתַרְץ שְׁנֵאָמַר **"וְעַמְךָ כָּלֵם צְדִיקִים לְעוֹלָם"**, כְּלוֹמַר אַחַר מִתּוֹק עוֹנוֹם, וְלָמָּה כֵּן בְּשָׁבִיל שֶׁהֵם **"יֵצֵר מִטְּעִי"** שֶׁהוּא נִצְחִי, וְהֵם רְשָׁעִים אֹרְ עֲצָמוֹתֵינוּ וְכָל הַנוֹפֵחַ מְעַצְמוֹ הוּא נוֹפֵחַ. וְאֵף שֶׁמְצִינּוֹ בְּחז"ל שֶׁיֵּשׁ כְּאֵלוֹ שְׂלֵא יִקוּמוּ לְתַחִיָּה וְכוּ', מוּבָא בַּסְּפָרִים שֶׁהַכְּנֵה שְׂאוֹתוֹ גּוֹף שֶׁחֲטָא לֹא יִקוּם, אֲבָל הַנֶּפֶשׁ מִתְגַּלְגֵּלַת בְּגוֹפִים אַחֲרִים וְזוֹכָה לְקוּם.

וְכֵן מוּבָא בְּרַמְח"ל (קל"ח 'פתחי חכמה' עח) **וּבְסוּף כָּל הַסְּבוּבָה, יִהְיֶה הַתְּקוּן הַשְּׁלֵם, זֶה פְּשׁוּט, לְפִי שְׂאֵמְרַתִּי שֶׁהַשְּׁלֵמוֹת יִתְקַן תְּקוּן שְׁלֵם מִכָּל הַחֲסָרוֹנוֹת שֶׁעָבְרוּ. אִם טוֹב, וְאִם רַע חַס וְשְׁלוֹם, שְׂלֵא לְהִנִּיחַ לְבוֹא לְיַד חֲרָבּוֹ, עַד שֶׁיִּהְיֶה הַסּוּף מַגִּיעַ אֶל הַמְנוּחָה.**

לְהֵלֵךְ נְבִיא אֶת שְׁתֵּי הַשִּׁיטוֹת בֵּין הַמְקַבְּלִים כְּמָה זְמַן קִיָּם הָעוֹלָם, הֵינּוּ כְּמָה זְמַן לֹקַח לְכָל הַנִּשְׁמוֹת לְהַתְקַן תְּקוּן מְשָׁלֵם וְלַחֲזֹר לְשִׁרְשָׁם, אִם מ"ט אֲלִפֵי שָׁנָה, אוֹ ז' אֲלִפֵי שָׁנָה.

מוּבָא בַּסְּפָר 'שְׁעָרֵי גֵן עֵדֵן' מִר' יַעֲקֹב קַאפִּיל (פּתח א) הֵנָּה רְאִיתִי בְּכַתְּבִים מִמּוֹרֵי הָאֲרִיז"ל, שֶׁזוֹ כְּנֻנַת חז"ל בְּאֶמְרָם אֵין שׂוֹאֲלִין מַה לְפָנִים וּמַה לְאַחֹר, שֶׁפְּרוּשׁוֹ, שְׂאֵסוּר לְשָׂאֵל מָה הִיָּה קוֹדֵם בְּרִיאַת הָעוֹלָם וְכֵן מַה יִּהְיֶה אַחֲרֵי שֶׁיִּכְלָה זֶה הָעוֹלָם, כְּמֵאֵמֶר חז"ל שֶׁיִּתָּא אֲלִפֵי שְׁנֵין קִיָּמָא עֲלֵמָא וְחַד חֲרוּב, וְאַחַר זֶה הַזְּמַן אֵסוּר הַחֲקִירָה, וְעַל זֶה נֵאָמַר בַּמִּפְּלָא מִמֶּנּוּ בַּל תִּדְרֹשׁ וּבְמִכּוּסָה מִמֶּנּוּ אֵל תִּחְקֹר. אֵךְ שְׂאִין הַדְּבָרִים כְּכַתְּבָם וְכִלְשׁוֹנָם, לּוֹמַר שְׂאֵסוּר לְחַקֵּר וְלַתּוֹר מָה הִיָּה קוֹדֵם

זה הזמן ולמה יתחדש העולם בזה הזמן. פי כל הדורך בזה הדורך טח עיניו מראות בספר התמונה [המיחס לר' נחוניא בן הקנה ורבי ישמעאל כהן גדול] ששם מבאר (הקדמה לתמונה) כל הנהגות השמיטות, היינו שמבאר שם ששבעה אלפים נקרא שמיטה אחת. ומבאר שם שזה השמיטה אשר אנו בו נקרא שמיטת הפחד, רוצה לומר, פי יש עשר ספירות, והם נקראים בפי חכמי האמת עשר שמות שהם שמותיו ומדותיו של עלת כל העלות, והם: כת"ר חכמ"ה בינ"ה, וזה השלשה נקראו ג' ראשונות, ונקראים "ימי קדם" ו"שנים קדמוניות" כמו שנגבאר לפנינו. ויש עוד למטה מהם שבע ספירות והם נקראים, חסד פחד תפארת נצח הוד יסוד מלכות, והם נקראים ימי עולם ושנות עולם. ומבאר שם שקודם שנתחדש זה העולם שהם שבעה אלפין שנין שאנו בו, הנה גם כן עולם מלא, ושמש גם כן ז' אלפי שנין. והנה נקרא שמיטה א' שמיטת החסד, נגד ספירה ראשונה מן השבעה ספירות, ובזו השמיטה הנה הכל טוב ולא הנה יצר הרע שולט בזה השמיטה. ולא הנה שכר וענש לכל נבראים הנמצאים בזה השמיטה. והשמיטה שאנו בו הוא נגד ספירות הפחד ולכן היצר הרע גובר בזה השמיטה, לפי שזו הספירה היא מסטרא דשמאלא, שהוא מדת צפון "מצפון תפתח הרעה". ולכן נקרא היצר הרע צפוני, והוא נתן בזה השמיטה להבחין בזה בני אדם. ולכן יש שכר וענש בזה השמיטה, שנקרא שמיטת הנסיון והצרוף. והבחינה נתנה לבני אדם פי הוא עקר הנסיון והצרוף, בסוד "ויהי האדם לנפש חייה", ויהי נוטריקון וימי יודע ה' חכם ויהי.

ועל פי זה אמרתי דבר נאה ומתקבל, מה שאמרו ז"ל, אם הראשונים כמלאכים אנו כבני אדם ואם הראשונים כבני אדם אנו כחמורים, שמבאר שם בספר התמונה, שפמה נשמות יש בשמיטה הזאת, והם היו גם בשמיטה שעברה. והמה בכתובים שנכתב אצלם "הנה", כמו "ויוסף הנה", "ומשה הנה", וכיוצא בהם, לרמז שהיו כבר בשמיטה הקדומה ונשתלשלו בזה השמיטה לתקון הדור שבימיהם, כפי רצונו ומחשבתו של בעל הרצון, ומאריך שם בענין זה. ולפי עניות דעתי, אפשר שלזה פנוי במאמר ז"ל, כל מי שנאמר בו "הנה" עולם חדש ראה, והוא מובן, ולזה פנוי גם כן באמרם 'אם הראשונים כמלאכים' הפונה היינו אותן נשמות שהיו בשמיטה שעברה שמיטת החסד, שלא הנה יצר הרע שולט בהם, אנו היינו שנתגלגלו בזה

השמיטה נעשו כבני אדם, שיצר הרע שולט בהם. ואם הראשונים כבני אדם, היינו אותם שהיו בשמיטה שעברה, אנו היינו אנחנו שנשמותינו מזה השמיטה הקשה כחמורים, שאנו נטבעים בעמקי הקלפות השולטים בזו השמיטה.

ונחזור אל הענין פי בספר התמונה מבאר הנהגת כל השמיטות, אף אותם שיהיו אחר שמיטה זאת, עד שיכלו ז' שמיטות נגד ז' ספירות מן חסד עד מלכות. ובכל שמיטה ז' אלפים. וז' פעמים ז' הוא מ"ט אלפים, ובהם ז' שמיטות. ואחר כן יהיה היובל הגדול שהוא אלף החמשים, והוא נגד ספירת הבינה שנקרא יובל הגדול, כמאמר הכתוב "בשנת היובל הזאת תשובו איש אל אחזתו". שכל אחד יורש מדרגתו, וכל הדברים יחזרו אל שרשם, שממנה יצאו ואליה ישובו עד כאן לשון ספר התמונה. הרי זה מה שאמרו אין דורשין מה לפנינו ומה לאחור, נלמד מקרא דכתיב "כי שאל נא לימים ראשנים למן היום אשר ברא ה' אלקים אדם על הארץ", ואמרו מכאן אתה שואל ואין שואלים מה לפנינו ומה לאחור. הוא הדבר עצמו שהכתוב מתיר לשאל מה השמיטה שקדמה לזו השמיטה. והשמיטה שקדמה לזו נקראת ימים ראשנים, "והאחרונים" הם השמיטות העתידות לשמש עד יובל הגדול, כמו שמבאר בתמונה. והוא על פי שאמרו חכמי האמת, שמתר לחקר ולתור בחכמה, כל אחד לפי השגתו וכאיש גבורתו, היינו דוקא בז' ספירות דלמטה מן חסד עד מלכות, והם נקראים בפי חכמים בשם אד"ם, שהיא סוד ספירת התפארת שנקרא אדם, דכתיב "כתפארת אדם לשבת בית", והוא כולל לשבע ספירות הנ"ל. וזהו "למן היום אשר ברא אדם על האדמה". אבל "מה לפנינו" היינו קודם שמיטת החסד, שאז הנה משמש אור הבינה שהוא למעלה מן החסד הנקרא עולם, דכתיב עולם חסד יבנה. "וגם לאחור" היינו אחר שיכלו כל השבע שמיטות ויחזר לשמש אור הבינה שהוא סוד יובל הגדול אסור השאלה. פי בימי היובל יחזרו כל הדברים אל שרשם בבינה, כי ממנה יצאו. פי הנשמות אחר שיצאו מן הבינה הצרכו להתלבש בצורה השייך כפי הנהגת השמיטה, כמו שמבאר בתמונה. שבכל שמיטה ושמיטה משתנים הצורות, ועוברות בדרך בני חלוף, ופושטים צורה ולובשים צורה אחרת כפי הנהגת השמיטה. אבל בשנת היובל ישובו איש אל אחזתו ואל מדרגתו. אבל איך יהיה ההנהגה בשנת היובל, וגם איך הנהגה ביובל קודם שמיטת החסד אסור גם השאלה. ובהמשך שם (דוד ז) ומזה

נאָרגו וַיִּתְיַצְבוּ כְּמוֹ לְבוּשׁ וְנִעְשָׂה מֵהֶם צוּרַת הַתּוֹרָה כְּפִי רְצוֹן בְּעַל הַרְצוֹן לְצַדֵּךְ הַנְּהַגַּת הַשְּׂמִיטָה, שֶׁהוּא שְׂמִיטַת הַנְּסִיּוֹן וְהַבְּחִירָה, וְהַמְצוּוֹת שֶׁבַתּוֹרָה צִדְךָ גְּבֹהַּ הֵם בְּזוֹ הַשְּׂמִיטָה, וְלֹא נִתְּנוּ הַמְצוּוֹת אֲלֵא לְהַבְחִין בָּהֶם בְּנִי אָדָם וְכוּ', וְהִיא נִקְרָאת תּוֹרַת הַבְּרִיאָה וְלֹא תּוֹרַת אֲצִילוֹת. אָבֵל בַּשְּׂמִיטָה שֶׁעֲבָרָה שֶׁהִיא שְׂמִיטַת הַחֶסֶד וְלֹא הִיא יֵצֵר הָרַע, וְלֹא שֶׁכֵּר וְעֹנֵשׁ, מְכַרְח הוּא שֶׁהִיא צִדְךָ לְהַנְהִיג אַחֲרֶיךָ, וְכֵן הִיא אֲרִיגַת הַתְּבוּת בַּתּוֹרָה לְצַדֵּךְ אוֹתָהּ הַנְּהַגָה, וְהִיתָה הַתּוֹרָה נִקְרָאת עַל שֵׁם תּוֹרַת הָאֲצִילוֹת.

על פִּי זֶה נִרְאָה לִישָׁב קוֹשִׁיּוֹת רַשִׁי"י (ויקרא כה, א) מֵה עֲנִין שְׂמִיטָה אֲצֵל הַר סִינַי וְהֵלֵא כָּל הַמְצוּוֹת נִאֶמְרוּ מִסִּינַי. כִּיִּן שְׂסִינַי הוּא שְׂרַשׁ הַתּוֹרָה, וְהַתּוֹרָה הִיא שְׂרַשׁ הָעוֹלָם, נִרְמַז בְּפִרְשַׁת שְׂמִיטָה שְׂנֵאמְרָה מִסִּינַי, לְרַמֵּז שֶׁשְׂרַשׁ הַשְּׂמִיטָה שֶׁל הָעוֹלָם הוּא מִסִּינַי כִּיִּן שֶׁהַתּוֹרָה הִיא שְׂרַשׁ הָעוֹלָם.

וְכֵן מוּבָא בְּפִרְדֵּס רִמּוֹנִים לְרַמֵּ"ק (שַׁעַר י"ב פ"ב) בְּבְרִיאַת עוֹלָם נִזְכָּר ל"ב פְּעָמִים שֵׁם אֱלֹקִים וְכוּ', וְהַטַּעַם כִּי הַשְּׂמִיטָה הִיא בְּגִבּוּרָה כְּפִי הַמְּסַכֵּם בֵּין רַב הַמְּפָרְשִׁים. וְהַשְּׂמִיטָה הַטְּבִיעָה בְּעוֹלָמָה כְּפִי טְבִיעָה וְרְצוֹנָה כִּי הַטְּבִיעַ רְצוֹן אֱלֹקֵי הוּא. וְלִכֵּן בְּרִיאַת הָעוֹלָם הִיא בְּדִין גְּמוּר עַד שֶׁרְאָה שֶׁלֹּא יִכּוֹל לַעֲמֹד וְשִׁתּוֹף עִמָּה מִדַּת הַרְחָמִים. וְלִפִּי הַיּוֹת הַשְּׂמִיטָה הַזֹּאת מִדַּת הַגְּבוּרָה, בְּרֵאשׁ הַתּוֹרָה וְסוּפָהּ ל"ב, ב' בְּרֵאשִׁית ל' שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וּבָאָה בְּרֵאשִׁיתָהּ שֵׁם מ"ב הַיּוֹצֵא מִבְּרֵאשִׁית, וְכֵן בְּסוּפָהּ וְלִכֵּל הִזֵּד הַחֲזָקָה וְכוּ', כְּמוֹ שֶׁנִּבְאָר בְּשַׁעַר פְּרֻטֵי הַשְּׂמוֹת. וְכֵל זֶה לְהוֹרוֹת שֶׁהַל"ב שֵׁשׁ אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה חֲתוּמִים בְּשֵׁם הַגְּבוּרָה וְהַדִּין שֶׁהוּא שֵׁם מ"ב. וְכֵן שֵׁם בֵּן מ"ב הֵם ל"ב נְתִיבוֹת וְי' מֵאֲמָרוֹת וְכוּ' הִיא בְּרִיאַת הָעוֹלָם כְּמוֹ שֶׁהוֹכִיחַ פְּסוּק שֶׁל בְּרֵאשִׁית. וְנִרְאָה לְהוֹסִיף שְׁלֹכֵן הַכְּתוּב (בראשית ב, ד) "אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהַבְּרָאָה בְּיוֹם עֲשׂוֹת יְהוָה אֱלֹהִים אֶרֶץ וְשָׁמַיִם". ר"ת תְּבוּאָה. דְּתִבּוּאָה מְסַמְלֵת אֶת הַשְּׂפָעַת הַגְּבוּרוֹת שֶׁמְצַמְצַמַת אֶת הָאוֹר אֵין סוֹף לְנִשְׁמִי, וְתוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בַּשְּׂמִיטָה הַגְּבוּרָה נִעְשִׂים דְּרַךְ בְּחִינַת תְּבוּאָה.

וְכֵן מוּבָא בְּרַבְּנֵי בַח"י (במדבר י, לג) אַחַר חֲרִבּוֹן הָאֱלֹף הַשְּׁבִיעִי וְאַחַר בְּטוֹל הַכַּחוֹת וְהַסְרַתָּם תַּחֲזוֹר הַשְּׂרָרָה וְתַתְּחַדֵּשׁ בְּעוֹלָם כְּשֶׁהִיא, וְזֶהוּ סוּד הַכְּתוּב "וְעַל נְהָרוֹת יְכוֹנְנָה", וְלֹא אָמַר כּוֹנְנָה כְּמוֹ שֶׁאָמַר יְסֻדָּה, כִּי דָבָר עַל הַחֲרִבּוֹן מִתְּחִלַּת הַמְּזִמּוֹר שֶׁיִּשׁוּב הַכֹּל לְסִבָּה רֵאשׁוֹנָה, וְדָבָר גַּם כֵּן עַל הַחֲדוּשׁ. וּמִזֶּה תִּמְצָא בְּמִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת שֶׁהַזְּכִיר שֵׁם "צִדִּיק כְּתָמַר יִפְרַח", כְּמִזֶּה לְהִנָּה שֶׁל אַחַר הַשַּׁבָּת, וְהוּא סוּד חֲתִימַת פְּרֻשַׁת וְיִכְלוּ בְּמַלְת "לְעֵשׂוֹת" לְרַמֵּז מַעֲשֵׂה אַחַר הַשַּׁבָּת, וְכִבֵּר הַזְּכִירָתִי שֵׁם, וְזֶהוּ "יִפְרַח בְּיָמָיו צִדִּיק", בְּכֵל

שְׂמִיטָה וְשְׂמִיטָה, "וְרַב שְׁלוֹם עַד בְּלִי יִרְח", בְּאוּרוֹ שֶׁיִּלְךְ הַעֲנָן כֵּן עַד הַיּוֹבֵל הַגָּדוֹל שֶׁיִּתְבַּטְּלוּ כָּל כַּחוֹת הָעוֹלָם, וְהַשְּׂמִיטָה וְהַיִּרְחָ בְּכֻלָּם, וְיַחֲזוֹר הָעוֹלָם לְתַהוֹ וְנִבְהוֹ. וְהַכְּתוּב שֶׁאָמַר "עוֹד כָּל יָמֵי הָאָרֶץ", יוֹרָה שֶׁיֵּשׁ לְאָרֶץ זְמַן קְצוּב וְהִיא עוֹלָמוֹ שֶׁל יוֹבֵל, וְלִכְךָ הַזְּכִיר שְׁלֵמָה "וְהָאָרֶץ לְעוֹלָם עוֹמֶדֶת", הוּא עוֹלָמוֹ שֶׁל יוֹבֵל, כִּי אֵין הַדְּבָר אֵל לֹא תְּכָלִית. וְכֵן דַּעַת דָּוִד אָבִיו עָלָיו הַשְּׁלוֹם מִמָּה שֶׁכְּתוּב "לְפָנַי הָאָרֶץ יִסְדַּת וּמַעֲשֵׂה יָדֶיךָ שְׂמִימִים הֵמָּה יֵאבְדוּ וְאַתָּה תַעֲמֹד", וּמִפְּנֵי שֶׁלֹּא תִּבְיִן כִּי הַסְּדוּר הַזֶּה שֶׁל שְׂמִיטוֹת הָעוֹלָם יִלְךְ אֵל לֹא תְּכָלִית, לִכְךָ הַפְּרָשָׁה מְסִימַת בְּנוּגִ"ן בְּתַחֲלָה וּבְסוּף לְבָאָר כִּי יִלְךְ עַד הַיּוֹבֵל הַגָּדוֹל שֶׁהוּא אֱלֹף דוֹר וְהִיא הָעוֹלָם בְּטַל וְיַחֲזוֹר לְתַהוֹ וְנִבְהוֹ. וְכֵן מוּבָא שֵׁם (בראשית ג, כב) עַל דְּרַךְ הַקְּבִלָּה "הֵן הָאָדָם הִיָּה", כְּמוֹ "אִישׁ הִיָּה", "וּמִשָּׁה הִיָּה", וּמִכָּאן רָמַז שֶׁאֵין אֲנַחְנוּ [בַּשְּׂמִיטָה] הֵרֵאשׁוֹנָה, וּמִטַּעַם זֶה הַזְּכִירָה הַתּוֹרָה לְדַת הַבְּנִיִּים בְּלִשׁוֹן יְדִיעָה.

וּמִרְמֵז בְּזֵהָר חֲדָשׁ (בראשית טו:) יוֹמָא שְׁתִּיתָאָה דְּהוּא בְּשִׁית אֱלֹף שְׁנִין, וּבְשַׁבְּעִיעָאָה יִשְׁתָּאָר שְׂמִיטָה בְּעֵלְמָא חֲרוּב, וּבְתַמִּינָאָה יִתְחַדֵּשׁ עֵלְמָא כְּמַלְקָדְמִין. וּמִשְׁמַע שְׁבַאֲלָף הַשְּׂמִינִי הָעוֹלָם יִתְחַדֵּשׁ כְּמוֹ מְקוּדָם, וְלֹא עֲלִיוֹת מִדְּרָגָה לְדְרָגָה כְּמוֹ הַשְּׂמִיטָה הַשְּׁנִיָּה. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֵהָר (תִּיקוּנִים טז:) "בְּרֵאשִׁית" דְּאִיְהוּ שַׁבַּת בְּרֵאשִׁית, דְּהֵא שְׁבַע שַׁבְּתוֹת אֵינּוּן, וְלִכֵּל חֵד אִית לִיה שִׁית יָמֵי הַמַּעֲשֵׂה, וְכֵל יוֹמָא דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֱלֹף שְׁנִים. וּמִבְּאָר הַגְּר"א מְכָאן מִשְׁמַע כְּדַבְּרֵי הֵרֵאשׁוֹנִים דְּשַׁבַּע שְׂמִטוֹת, וְאֲנִן בְּשַׁנְיָה, וְכֵמוֹ שֶׁכְּתַב בְּתַקוּן ל"ה בְּתַשְׁרֵי אֲתַבְּרֵי עֵלְמָא, וּבְתַקוּן מ"א וְעַל הַאי תַשְׁרֵי תַמְן שַׁבַּת תַּנְיָנָא. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (סְנַהֲדְרִין צז.) תַּנְיָא כְּנֻתִיָּה דְּרַב קִטִּינָא, כְּשֵׁם שֶׁהַשְּׁבִיעִית מְשַׁמְטָת שְׁנָה אַחַת לְשַׁבַּע שְׁנִים, כֵּן הָעוֹלָם מְשַׁמֵּט אֱלֹף שְׁנִים לְשַׁבַּע אֱלֹפִים שְׁנָה, שְׁנָאָמַר, "וְנִשְׁגַּב ה' לְבַדּוֹ בְּיוֹם הַהוּא". וְאוֹמַר, "מְזִמּוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת" יוֹם שֶׁכָּלוּ שַׁבַּת, וְאוֹמַר "כִּי אֱלֹף שְׁנִים בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֲתִמּוֹל כִּי יַעֲבֹר". וּמִשְׁמַע מִהַגְּמָרָא שֶׁיֵּשׁ כְּפָה שְׂמִיטוֹת בְּעוֹלָם כְּמוֹ בְּשַׁנְיָה. וְכֵל שֶׁשַׁת אֱלֹפִים שְׁנָה הָעוֹלָם מְשַׁמֵּט אֱלֹף אַחַד. [אֱלֹף בְּגִימְטְרִיא לִילָה בּוֹקֵר צְהָרִים עֲרֵב]. וְכֵן מוּבָא בְּסַפֵּר 'תּוֹרַת הָעוֹלָה' לְרַמ"א (ח"ג פֶּרֶק ל"ג) חֲמִישִׁים שַׁעֲרֵי בִינָה נִבְרָאוּ בְּעוֹלָם וְנִמְסְרוּ לְמִשָּׁה חוּץ מֵאֶחָד מֵהֶן, וְכַתְּבוּ מִקְצַת הַמְּקוּבָלִים כִּי תַשַּׁעָה וָאַרְבַּעִים שַׁעֲרֵי בִינָה הֵם תַשַּׁעָה וָאַרְבַּעִים אֲלִפֵי שְׁנָה שִׁמִּי הָעוֹלָם קִיִּים, וְאַלְף הַחֲמִישִׁים לֹא נִמְסַר לוֹ הוּא סוּד הַיּוֹבֵל, וְכֵן לְשַׁאֵר הַצְּדִיקִים אֲלֹף הַשְּׁבִיעִי אֵי אִפְשָׁר לְהַתְּבוּנָה בּוֹ אֲלֵא בַּהִיוֹתוֹ חֲרַב. הֵינּוּ שְׂמִיטָה לֹא הִשִּׁיג אֶת הַחֲמִישִׁים, וְשַׁאֵר צְדִיקִים

לא השיגו אפילו את האלף השביעי, לכן באלף השביעי העולם יחרב, כי לא משיגים אותו.

מַאֲיֶדֶךָ ר' חיים ויטאל ב'שער מאמרי רשב"י' (ריב) חולק על זה, ובכלל הדבר הוא להודיע ענין טעות אחד נפל בפי קצת המקבילים, כמו ספר קנה וספר בעל התמונה האומרים כי שבע שמיטות יהיו בעולם וכל שבעה אלף שנה הם שמיטה אחת, וכבר עברה שמיטה ראשונה, ואנחנו עתה בשמיטה הב' הרומזת אל ספירת הגבורה, וכיוצא בזה האריכו בדברים אשר לא כן, ועתה אודיע כי אין להאמין בדברים האלו וסבת מי שהביאם לידי טעות הזו יתבאר בדברינו אלה. דע כי כאשר האציל המאציל העליון את העשר ספירות דאצילות הנה בתחלה האציל את השלש ראשונות אשר כבר ידעת כי אז הוא סוד שבת העליון, אבל כאשר האצילם לא היו בתקון גמור כפי הצרך ולכן לא עלה בחשבון ומספר יום השבת הזה הנזכר, ואחר כך בשבוע השנית שהם שבעה ימים אחרים האציל שבעה מלכים הנרמזים בפסוק "ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום", וביום השבת שבסוף השבוע הזאת נאצל המלך השמיני הנקרא הַדַּד ושם אשתו מהיטבאל, ולסבת אשר שלשה הראשונות לא היו מתקנות לכן אלו השבעה מלכים לא יכלו לסבל אור המאציל ולכן היו כלם בחינת דינין ומתו ונתבטלו, האמנם כשיצא המלך השמיני הנקרא הַדַּד יצא יותר מתקן מכלם כמבאר אצלנו והמלך הזה הוא בסוד היסוד הנקרא הַדַּד. ואתבסמו תקוני נוקבא בהאי אמה דאקרי חסד, ואז יצאו בשבוע השלישית שבעה ספירות תחתונות. אשר הם נקראים אצלנו בשם חסד גבורה תפארת וכו', ובזה תבין טעות המקבילים הנזכרים כי הם קבלו מרבותם הקדמונים ז"ל כי השבעה ספירות האלו שאנו קוראים אותם חסד וגבורה תפארת נצח הוד וסוד מלכות אשר הם סוד שבעה אלפי שני דהוי עלמא, הנה הם נאצלו אחר השבעה מלכים הראשונים הנקראים מלכי אדום, ומזה טעו לומר דאם כן נמצא כי גם בז' מלכים הראשונים הנקראים מלכי אדום היה בהם המשך שבעה אלפים שנה אחרים כמו שהיו באלו השבעה ספירות האחרות, ונמצא כי כבר אנו עתה בשמיטה שנייה. ומזה הוסיפו עוד לטעות ולומר שכיון שיש שתי שמיטות אם כן יתגלגל העולם עד תשלום שבע שמיטות ואין הדבר כן. אמנם השבעה מלכים דאדום לא נמשכו רק יום שבת אחד בלבד [היינו שבעה ימים]. ותכף בשבוע השנית נאצלו שבעה ספירות האחרות כנזכר שהיו מתקנות. וכנגד אלו

השבעה ספירות ימשך העולם שבעה אלפים שנה ואין עוד. לולא דמסתפינא נראה לבאר מדוע האריז"ל חולק על ספר התמונה המיחס לחז"ל, וכן על הראשונים שהזכרנו. כיון ששרש נשמת האריז"ל הוא מצד הגבורה, בסוד משיח בן דוד פידוע, וכן שמו יצחק מסמל את מדת הגבורה, וכן האריז"ל בגימטריא גבורה. וכן האותיות האמצעיות בשמו לוריא הן ר"ו כמנן גבורה. הוא ראה ברוח קדשו ששרש נשמתו את השמטה הנוכחית השיכת לשרשו, פידוע שלפעמים הצדיק משיג ברוח הקדש לפי שרש נשמתו.

מַצִּינּוּ בגמרא (חגיגה יז:) כל המסתכל בארבעה דברים ראוי לו שלא בא לעולם. בשלמא מה למעלה מה למטה מה לאחור לחי, אלא לפני מה דהנה הנה, רבי יוחנן ורבי אלעזר דאמרי תרווייהו, משל למלך בשר ודם שאמר לעבדיו בנו לי פלטירין גדולין על האשפה, הלכו ובנו לו, אין רצונו של מלך להזכיר שם אשפה. רואים שהמצב של קודם הבריאה נמשל לאשפה, והקדוש ברוך הוא לא רוצה שאדם ישאל מה היה קודם הבריאה, כדי שלא להזכיר את האשפה. ומבאר לדברינו כיון שקודם שנברא העולם הייתה שבירת המלכים, והטוב נתערב ברע, הרי זה נמשל לאשפה המסמלת את מערכת הרע בעולם. וגם לפי השיטות שסוברות שקודם שנברא העולם הזה היו שבעת אלפים שנה של שמיטת החסד. החסד הוא בחינת אשפה לעמת הגבורה, כדבארנו במאמרי 'מעלת הגבורות' שבגבורה טמונים החסדים הנעלים ביותר.

ועוד נראה להוסיף שגם לפי האריז"ל שאין עוד שמיטות, העולם נברא במדת הדין, והסוף יהיה יום הדין הגדול, והקב"ה רק שתף את מדת הרחמים בזמן הבריאה כדי שהעולם לא יחרב, כדבארנו בתחלת מאמרי 'מעלת הגבורות' שהאמת האמתית של העולם היא, שהוא מתנהל דרך מדת הדין.

וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק הוטנר זצ"ל שאצל עשו מצינו בתורה לשון ירושה, כמו שכתוב (דברים ב, ה) "כי ירשה לעשו נתתי את הר שעיר". מאידך אצל ישמעאל כתוב (בראשית כא, י) "כי לא יירש בן האמה הזאת". היינו שעשו יש לו נחלה אמתית משלו בעולם, כמו שכתוב (בראשית לו, מג) "אלה אלופי אדום למשבתם בארץ אחרתם". מאידך ישמעאל אין לו מקום אמתית משלו, והוא בבחינת עראי בעולם. כמו שכתוב (בראשית כה, יז) "אלה הם בני ישמעאל ואלה שמותם בחצריהם ובטירתם". ומבאר לדברינו כיון שעשו הוא משרש הדין הוא יורש מקום ונחלה קבועים בעולם בשמיטת הדין, מה שאין כן ישמעאל ששרשו ממדת החסד אין לו ירושה ונחלה אמתית בשמיטה זו שאינו שייך בשרשו אליה.

ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן

ועוד רואים בשני הפסוקים שהשבועה היא בנשיאת ידים לשמים, "כי אשא אל שמים ידי". ויגרם מינו ושמאלו אל השמים". ונראה לבאר על פי מה שבארנו במאמר 'חשמל אות' שיעקב שמש י"ד שנה בבית שם ועבר, ועוד י"ד שנה עבד אצל לבן, בשביל לזכות ברחל ולא. דספירת התפארת יש לה שתי ידים. ובשביל לזכות לשלמות התפארת בבחינת לעתיד לבא, שיוכל להתקשר גם עם לאה וגם עם רחל היא צריך לעמל פעמים י"ד שנה. וזה הסוד של יהא שמייה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיא, שיש בו כ"ח אותיות כמנין ב' פעמים י"ד, כנגד שם הוי"ה במלוי מ"ה המסמל את מדת התפארת של יעקב, שגם בו יש כ"ח אותיות. כמבאר ב'שער הפנויות' להאריז"ל בדרוש א' של הקדיש. דבחינה זו של שתי ידים היא הסוד של לעתיד לבא. וכפי שמצינו בגמרא (מנחות נג.) יבוא ידי בן ידי, ויבנה ידי ליד, בחלקו של ידי, ויתכפרו בו ידיים. יבוא ידי זה שלמה [שנקרא ידיה], ויבנה ידי זה בית המקדש שנאמר "מה ידיות משכנותיך", ליד זה הקדוש ברוך הוא, בחלקו של ידי זה בנימין, שנאמר "לבנימן אמר ידי ה'", ויתכפרו בו ידיים זה ישראל וכו'. ובארנו במאמר שם שידיד מרמז על היד שהיה בבית המקדש בסוד השלמות של רחל ולא. וכן מובא בפרע"ח להאריז"ל (ק"ש שעל המיטה ע' שלו) שיש השפעה מבחינת יד למלכות בסוד חסידים הראשונים היו ממעכין בידי והיו מוציאים בתולים באצבע. וכן מצינו בזהר (תיקונים לה:) שאותיות יד שנמצאות במלה יסוד בתחלה ובסוף, מרמזות על השפעת היסוד דרך בחינת יד, ואותיות סו שנמצאות במלה יסוד מרמזות על ששים וששה גלגלים שסובבים את כסא הכבוד, וכן ידיו של דוד היו בדרך כלל מלכלכות בדם, כמובא בגמרא (ברכות ד.) אמר דוד ידי מלכלכות בדם, לרמז שדוד הוא בחינת דם המסמל את המלכות, שמתחבר ליד לקבל את השפעת היד. וכן דוד הוא הדור הי"ד בסדר הדורות שמונים מאברהם אבינו. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שספר תהלים הוא הספר הי"ד מכ"ד ספרי התנ"ך. וכן דוד בגימטריא יד. ולאחר שבארנו שדוד הוא בסוד יד, נראה דלכן ב' פעמים דוד בן ישי, בגימטריא תשע"ב, דב' פעמים דוד בן ישי מרמז על שני ידים שזה סוד שנת תשע"ב.

מובא בספר 'דגל מחנה אפרים' (בשלח) איתא באגרת הקדש של אא"ז זללה"ה הנדפס בספר הקדוש של הרב מפולנאי ע"ה ששאל הבעש"ט למשיח איתי אתי מר, והשיב כשיתגלה תורתך ופוצו מעינותיך חוצה. וזה יש לומר שמרמז בפסוק ובני ישראל יוצאים מן הגלות בריש גלי, ברי"ש ראשי תבות רבי ישראל בעל ש"ם. גל"י היינו כשיתגלה תורתו ופוצו מעינותיו אז יפקון מן גלותא. וכן בעש"ט בהפוך אותיות תשע"ב, כי אותיות ט' ות' מתחלפות באותיות דטלנ"ת. או באפן אחר הבעש"ט אותיות ה' אלפים תשע"ב. או בתשע"ה. והוא גם מרמז על גאלת בעתה, בשעתה ובזמנה. וכן האדמו"ר הבעש"ט זצ"ל עם המלים בגימטריא תשע"ב. וכן חלופי האותיות ט' ות' באותיות דטלנ"ת שהן אותיות הלשון מרמז על הגאלה בתשע"ב. כפי שהבאנו את נסח התפלה, וכל לשון לך תשבע אותיות תשע"ב. וכן הלשון היא סוד השבועה דרפה רמז הגר"א את הקץ שלו. ויוצא שגם הבעש"ט רמז את הקץ בשמו שזהו עצמותו ומהותו, דרך סוד הלשון שהיא סוד השבועה, ויש לנו כאן חבור נפלא בין הבעש"ט לגר"א בסוד הגאלה בתשע"ב. וכן ב' פעמים לשון בגימטריא תשבע. ובגימטריא ד' פעמים זוקף, הנרמז בברכת מקבץ נדחי עמו ישראל, כמובא בספר 'אמרי נעים' (ויחי). וכן מובא ב'שפת אמת' (שבועות תרס"ד) כל פה לך יודה וכל לשון לך תשבע. והפה נתקן בחג הפסח פה סח. והוא תקון הראשון שהיא בהשתתפות הגוף. אחר כך כל לשון לך תשבע בשבועות שהוא דבקות הנפש בשרש. רואים שלשון לך תשבע מסמלת את הדרגה הגבוהה של דבקות בשלמות. וכן לשון בגימטריא שפה, וכל אחד מהם בגימטריא "טרף בפייה", שזה הסוד של גאולת בעיתה, כדלעיל, דגאולת בעיתה קשורה אם סוד הלשון או השפה שנמצאים בפה, שהם סוד ה"טרף בפייה". וכן לשון או שפה, או "טרף בפייה" בגימטריא דוד בן ישי. דמלכות היא בסוד פה. וכן לשון מרמזת בכתוב המדבר על השפעת הפרנסה (תהלים קמה) "אליך ישברו נאתה נותן להם את אכלם בעתו" בדלוג ד' אותיות.

מובא בספר 'קרנים' שבהיכלו של משיח יש **תשע"ד** חלונות, והגר"ש מאוסטרופלי מוסיף שם **שתשע"ד** בגימטריא **קנו משיח בן דוד**. וכן מובא בכתבי הגרמ"מ משקלוב זצ"ל **תשע"ד, כמנן שער"י צד"ק, שהו עננה ויראת הנה, שהו גימטריא עד"ן כשתחשב הנה"ז ז' מאות**. והוסיף הרה"ג ר' ציון

סיבוני שליט"א **שתשע"ד** נוטריקון **תשעת דוד**, או **תשובו עד ה' אלהיך**. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א **שתשע"ב** מרומזת בדילוג **כ"ו** אותיות כמנין שם **הו"ה** בפסוקים (תהילים קיח יט) **"פתחו לי שערי צדק אבא בם אודה יה: זה השער להו"ה צדיקים יבאו בו: אודך כי עניתני ותהי לי לישועה: אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה"**.

כתוב (שיה"ש ב, ח) **"קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות"**. ומצינו במדרש (שיה"ש ב, כב) **"קול דודי הנה זה בא"**, זה מלך המשיח בשעה שהוא אומר **לישראל אתם נגאלין**. וכן מובא ב'מגלה עמקות' (שמות) **"קול דודי הנה זה בא"** שהגיע קץ הגאולה. ושמעתי מהרה"ג ר' יהונתן ג. שליט"א שהפתוב הזה מרמז על התהליך של מאה שנה. **"הנה"**, בגימטריא **ששים**, לרמז על הששים שנה הראשונות של התהליך. **"הנה זה"**, בגימטריא **ע"ב**, שאז מתחיל התהליך של ביאת המשיח, ובתוספת תבת **"בא"**, מגיעים **לע"ה** שאז נשלם התהליך של ביאת המשיח. והוסיף הרה"ג ר' משה לוינגר שליט"א, ש**"בא"** אותיות **אב**, שהוא החדש של לדת משיח. וכן **"זה"**, מסמל את היסוד בסוד משיח בן יוסף כמובא בספר 'מלאך הברית' ל'בן איש חי' (פ' ראה). והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א ששנת **תשע"ב** מרומזת בפסוק (שמות ג, כ) **"ושלחתי את ידי והפיתתי את מצרים בכל נפלאתי אשר אעשה בקרבן ואחרי כן ישלח אתכם"**. היינו שבשנה זו יתחילו הנפלאות שקודם הגאולה.

וכן מובא בספר 'תמר דבורה' לרמ"ק על הפתוב **"ויקבור אתו בגי"**, שה' קבר את משה **בי"ג** מדות הרחמים, שהזכות שלהם יגן על ישראל בגלותם בזכות משה. ומובא בספר 'מפרי אפרים' שמשנה נפטר בשנת **ב' אלפים תפ"ט**, ואם נוסיף על המספר הזה את המספר של **"ג"** מדות הרחמים **"אל רחום וחנון אתך אפים ורב חסד ואמת: נצר חסד לאלפים נשא עון ופשע וחטאה ונקה"**, נקבל ה' **אלפים תרצ"ט**. שאז תמה הזכות של משה **בי"ג** מדות הרחמים שה' האריך אפו וחסה שיחזרו בתשובה. ובשנה זו עם ישראל התחיל לפרע את העונות של כל הדורות. וכן שנת **ת"ש** בגימטריא **ב'** פעמים **שן**.

ומובא בספר 'קול אלהו' לגר"א על הגמרא (סנהדרין עח). **אָרְס נַחַש** **בין שניו הוא עומד**. ששטן ונחש אותיות **שן שן חט**. וכן מובא בספר 'חפץ חיים' על התורה (בהר) שהתחילו בשמים לסלק את החשבונות של כל השנים, ולכן דברים שבעבר היו מתרחשים במשך כמה שנים, מתרחשים היום בזמן קצר.

וכן הפתוב (שם ב) **"האספו ואגידה לכם את אשר יקרא אתכם"**. בגימטריא 1945, מנין השנים מחרבן בית שני עד סוף **תשע"ב**. וכן הפתוב (בראשית טו, יב) **"ויהי השמש לבוא ותרדמה נפלה על אברם והנה אימה חשכה גדלה נפלת עליו"**. הוא אותו מספר. דאברהם ראה את הד' גליות שתמשכנה עד 1945 שנים. כמובא במדרש תהלים (נב) **"אימה"**, זו **בבל**. **"חשכה"**, זו **ינו**. **"גדלה"**, זו **מדי**. **"נפלת עליו"**, זה **אדם**. וכן הפתוב שאמר יעקב אבינו לעשו (בראשית טו, יב) **"אתנהלה לאטי לרגל המלאכה אשר לפני ולרגל הילדים עד אשר אבא אל אדני שעיריה"**. הוא אותו מספר. וכפי שמבאר רש"י שם **"עד אשר אבא אל אדני שעיריה"**, ואימתי ילך בימי המשיח שנאמר **"ועלו מושעים בהר ציון לשפט את הר עשו"**. וכן הפתוב (שמות יח, ח) **"ויספר משה לחתנו וגו', על אודת ישראל את כל התלאה אשר מצאתם בדרך ויצלם ה"**. הוא אותו מספר. וכן ד' פעמים **קץ** עם האותיות והמילים בגימטריא **תשע"ב**, דשנה זו היא הקץ הד' של הגלות הד'.

וכן תשע"ב מרמזת בפתוב (דברים יא, טו) **"ואכלת ושבעת"**. וכן גאלת **בעת"ה** מרמזת שם **"ואכלת ושבעת: השמרו לכם"**. וכן **תשע"ב** בא"ק בכ"ר אותיות **דגנ"ך**, שהם בגימטריא **מזל**. וכן **תשע"ב** בגימטריא הכתוב (תהילים קלג, א) **"כי שם צוה יהוה את הברכה חיים עד העולם"**.

וכן בשנת תשע"ב השלמנו 3323 שנים מגאלת מצרים ומתן תורה, והמספר הזה הוא המספר של הפסוק שנאמר בנבואת יחזקאל על גוג ומגוג (יחזקאל לח, כג) **"והתגדלתי והתקדשתי ונודעתי לעיני גוים רבים וידעו כי אני הו"ה"**. והוסיף הרה"ג ר' ציון סיבוני שליט"א **שתשע"ג** נוטריקון **תשעה גדולה**. ושמעתי בשם הרה"ג ר' מרדכי אלישר שליט"א שבתוספת מספר אחד המרמז על עוד שנה נקבל את המספר של הפסוק על המסע הראשון של גאלת מצרים (במדבר לג, א) **"אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאתם ביד משה ואהרן"**. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שישראל **תשע"ג** בגימטריא יזכה לעלות לארץ הקודש. וזה גם המספר של ארצות הברית.

מוֹבָא בְּסֵפֶר 'קְרָנִים' שְׁבִהִיכְלוּ שֶׁל מְשִׁיחַ יֵשׁ תְּשַׁע"ד חֲלוֹנוֹת, וְהַגֵּר"שׁ מְאוֹסְטְרוֹפֹלִי מוֹסִיף שֶׁשְׁתַּשַּׁע"ד בְּגִימְטְרִיא קָרָן מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. וְכֵן מוֹבָא בְּכַתְבֵי הַגְרַמ"מ מְשַׁקְלוֹב זַ"ל תְּשַׁע"ד, כְּמִנְזֵן שְׁעָרֵי צְדָקָה, שֶׁהוּא עֲנֵנְהָ וְיִרְאֵת הַנְּזִ"ה, שֶׁהוּא גִימְטְרִיא עַד"ו קְשֶׁתְחֻשֵׁב הַנּוֹזֵן ז' מֵאוֹת. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' צִיּוֹן סִיבּוֹנִי שְׁלִיט"א שְׁתַּשַּׁע"ד נוֹטְרִיקוֹן תְּשַׁעַת דָּוִד, אוֹ תְּשׁוּבוֹ עַד ה' אֱלֹהֵיךָ. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' שְׁלֵמָה בְּרִייעֵר שְׁלִיט"א שְׁתַּשַּׁע"ד בְּגִימְטְרִיא ג' פְּעָמִים חֲמוֹר עִם הָאוֹתִיּוֹת. וְכִפִּי שֶׁמְצִינֵנוּ בַּמְדַרְשׁ (פְּרָקִי דְרַ"א ל) הַשְּׂכִימִים אֲבָרְהָם בְּבִקְרָה וְחֻבֵּשׁ אֶת הַחֲמוֹר, הוּא הַחֲמוֹר בֶּן הָאֲתוֹן שֶׁנִּבְרָא בֵּין הַשְּׂמִשׁוֹת, הוּא הַחֲמוֹר שֶׁרֹכֵב עָלָיו מִשֶּׁה בָּאוּ לְמִצְרַיִם, הוּא הַחֲמוֹר שֶׁעֲתִיד בֶּן דָּוִד לְרֹכֵב עָלָיו שֶׁנֶּאֱמַר "עֲנִי וְרוֹכֵב עַל הַחֲמוֹר". וְרוֹאִים שְׁבִיאת הַמְּשִׁיחַ הִיא בְּסוּד הַרְכִיבָה בַּפֶּעַם הַג' עַל הַחֲמוֹר. לְכֵן ג' פְּעָמִים חֲמוֹר בְּגִימְטְרִיא תְּשַׁע"ד

וְכֵן מוֹבָא בְּקִבְץ מוֹרֵיהַ מִהַגְרִ"ח זֹנְנֶפֶלְד זַ"ל שֶׁרָאָה בְּהַצְהָרַת בַּלְפּוֹר אוֹת וְסִימָן שֶׁהִזְמֵן קְרוֹב לְאַחֲרִית הַיָּמִים. מֵאִידֶךָ ה'חֲפֶץ חַיִּים' בָּכָה כְּשֶׁשָּׁמַע עַל הַצְהָרַת בַּלְפּוֹר, כִּי שֶׁרָאָה שֶׁהַעֲנִינִים מִשְׁתַּלְשָׁלִים בְּדֶרֶךְ הַטְּבַע, וְדֶרֶךְ הַקְּלָפוֹת. [בַּעֲתָה אוֹתִיּוֹת הַטְּבַע, כִּי אוֹתִיּוֹת ט' וְת' מִתְחַלְפוֹת]

כְּתוּב (מִיכָה ד, ח) "וְאַתָּה מְגִדֵל עֲדָר עֹפֶל בֵּת צִיּוֹן עַדְיָן תֵּאֲתָה וּבָאָה הַמְּמַשְׁלָה הַרְאֵשְׁנָה מִמְּלַכְתְּ לְבֵת יְרוּשָׁלַיִם". וּמִבְּאֵר הַמְּלַבִּי"ם "וְאַתָּה מְגִדֵל עֲדָר" מִסֵּב פְּנֵי אֵל הַר צִיּוֹן הַנּוֹזֵכָר, אוֹמֵר אֵלָיו, אֲתָה הַר צִיּוֹן, שְׂאֲתָה מְגִדֵל שֶׁל הָעֲדָר הַלְזָה שֶׁהוּא עֲדָר הַצֵּאֵן הַצּוֹלְעָה וְהַנְּדַחָה, תַּחֲלָה תַּהֲיֶה כְּמְגִדֵל שֶׁל צֵאֵן, וְאַחֵר כֵּן תַּהֲיֶה עֹפֶל שֶׁהוּא מְבַצֵּר חֲזָקָה, וּמְפָרֵשׁ שָׂזָה יִהְיֶה בְּשֵׁלֶשׁ מְדֻרְגוֹת, תַּחֲלָה בֵּת צִיּוֹן "עַדְיָן תֵּאֲתָה", שֶׁהַגְּלִיּוֹת יִתְחִילוּ לְהִתְקַבֵּץ. וְאַחֵר כֵּן "וּבָאָה הַמְּמַשְׁלָה הַרְאֵשְׁנָה", תֵּבֵא מִמְּשָׁלָה קְטַנָּה, שִׁיְהִיָּה לָהֶם קִצַּת מִמְּשָׁלָה וְהַנְּהַגָה, כְּמוֹ שֶׁהָיוּ לְיִשְׂרָאֵל בְּיָמֵים הָרִאשׁוֹנִים לְפָנֵי מֶלֶךְ מֶלֶךְ לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁהָיָה לָהֶם שׁוֹפְטִים מְנַהֲיָגִים אוֹתָם. וְאַחֵר כֵּן תֵּבֵא "מִמְּלַכְתְּ לְבֵת יְרוּשָׁלַיִם", יִהְיֶה לָהֶם מְלָכוֹת קְבוּעָה שֶׁהוּא מְלָכוֹת בֵּית דָּוִד,

שְׂאֲחֵר כֵּן יִמְלֹךְ הַמֶּלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בְּמִמְלַכְתּוֹ קְבוּעָה. רוֹאִים שֶׁהַמְּקוֹם מְגִדֵל עֲדָר הוּא הַשְּׂרָשׁ שֶׁל הַמְּלָכוֹת דְּקִלְפָה שֶׁהַתְּחִילָה בְּאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁהִיא הַשְּׁלֵב שֶׁקוֹדֵם מְלָכוֹת בֵּית דָּוִד. וְכֵן שֶׁמְעֵתֵי בִשְׁם הַרְה"ג ר' יִצְחָק גִּזְנִיבּוֹרֵג שְׁלִיט"א ש"עֲפֹל" ר"ת עֵז פְּנִים לְגִיחֵם. וּמִבּוֹאֵר לְדַבְרֵינוּ שֶׁקֹּדֵם בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ יֵשׁ חוֹצְפָה וְעוֹזוֹת פְּנִים.

כְּתוּב (זְכוּרִיה יד, ב) "וְאַסְפַּתִּי אֶת כָּל הַגּוֹיִם אֶל יְרוּשָׁלַיִם לְמִלְחָמָה וְנִלְכְּדָה הָעִיר וְנִשְׁסוּ הַבְּתָיִם וְהַנְּשִׁימִים תִּשְׁגַּלְנָה וְיִצֵּא חֲצֵי הָעִיר בְּגוֹלָה וְיִתָּר הָעָם לֹא יִכְרַת מִן הָעִיר: וְיִצֵּא ה' וְנִלְחַם בְּגוֹיִם הֵהֵם כִּיּוֹם הַלְחָמוֹ בְּיוֹם קָרָב: וְעָמְדוּ רַגְלָיו בְּיוֹם הַהוּא עַל הַר הַזֵּיתִים אֲשֶׁר עַל פְּנֵי יְרוּשָׁלַיִם מִקֶּדֶם וְנִבְקַע הַר הַזֵּיתִים מִחֲצָיו מִזְרָחָה וְיָמָה גֵּיא גְדוֹלָה מֵאֵד וּמֵשׁ חֲצֵי הָהָר צְפוֹנָה וְחֲצָיו נִגְבָּה: וְנִסְתָּם גֵּיא הָרִי כִּי יִגִיעַ גֵּי הָרִים אֶל אֶצֶל וְנִסְתָּם כְּאֲשֶׁר נִסְתָּם מִפְּנֵי הַרְעַשׁ בְּיָמֵי עֲזִיָּה מֶלֶךְ יְהוּדָה וּבֵא ה' אֱלֹהֵי כָּל קְדוֹשִׁים עִמָּךְ". רוֹאִים שֶׁבְּזִמְנֵן מִלְחַמַת גּוֹג וּמִגּוֹג תַּהֲיֶה רְעִידַת אֲדָמָה בְּהַר הַזֵּיתִים בִּירוּשָׁלַיִם, וְשֶׁם יִהְיֶה הַנְּצַחֵן עַל גּוֹג וּמִגּוֹג. וְעַל פִּי דְבָרֵינוּ שֶׁכָּל זֶה יִהְיֶה בְּיוֹם הוֹשַׁעְנָא רַבָּא, מוֹבָן מֵהַ שְׁמוֹבָא בְּסֵפֶר חֲסִידִים רַב הָאֵי גָאוֹן הִנֵּה עוֹלָה בְּכָל שָׁנָה מִבְּבֵל לְיְרוּשָׁלַיִם, וְהִנֵּה שָׁם בְּחַג הַסְּכּוֹת, וְהָיוּ מְקִיפִים אֶת הַר הַזֵּיתִים ז' פְּעָמִים בְּכָל הוֹשַׁעְנָא רַבָּא. וְכֵן רוֹאִים בְּהוֹשַׁעְנָא רַבָּא שֶׁמְרַבִּים לְהַתְּפַלֵּל עַל הַגְּאֻלָּה תַּתְּנִנוּ לְשֵׁם וְלַתְּהִלָּה וְכוּ'. קוֹל מְבַשֵּׁר מְבַשֵּׁר וְאוֹמֵר וְכוּ'. וְכֵן מוֹבָא ב'לְקוּטֵי תוֹרָה' לְהַאֲרִיז"ל (שְׁמוֹת) עֲנִין גּוֹג וּמִגּוֹג עוֹלָה ע' כְּנֶגֶד כָּל הָע' אֲמוֹת. כִּי אֵז יִמְלֹךְ גּוֹג וּמִגּוֹג עַל כָּל ע' אֲמוֹת וְכֻלָּם יִבְאוּ יַחַד עַל יִשְׂרָאֵל. וְכִשְׁיִגְאָלוּ מִיָּדָם אֵז יִהְיֶה הוֹשַׁעְנָא רַבָּא כִּי עֲתָה שְׁנִיגְאָלוּ מִיָּד בְּבֵל גְלוּ לְמִדֵּי וְאַחֵר כֵּן לִינוּ וְאַחֵר כֵּן לְאֲדוּם וְאַחֵר כֵּן תַּהֲיֶה גְאֻלָּה בְּהַחֲלֵט. וְכֵן עֲנִין ז' יָמֵי הַחַג נִגְדַע ע' שָׁרִים וּבְכָל יוֹם נִיְצוּלִים מִיָּד שֶׁר אֲחָד שֶׁהוּא כּוֹלֵל עֲשָׂרָה, וְגוֹלִים לִיד שֶׁר אַחֵר, וְיוֹם הַז' נִיְצוּלוּ מִיָּד כָּלָם, וְלָכֵן הוּא יוֹם הוֹשַׁעְנָא רַבָּא. וְכֵן הַרִיגַת הַרְשָׁעִים בַּמִּשְׁפָּטִי נִירְנַבְרַג אַחֲרֵי מִלְחַמַת הָעוֹלָם הַשְּׁנִיָּה, נַעֲשֵׂתָה בְּיוֹם הוֹשַׁעְנָא רַבָּא תש"ז, וְהַבְּאֵנוּ לְעֵיל מִהַחֲפֶץ חַיִּים שֶׁמִּלְחַמַת הָעוֹלָם הַשְּׁנִיָּה הִיתָה חֵלֶק מִמִּלְחַמַת גּוֹג וּמִגּוֹג.